

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 74/03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť I. H., bytom B., vo veci porušenia jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Bardejove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 324/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola dňa 10. marca 2003 doručená sťažnosť I. H., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Bardejove (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 324/02. Sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia týchto práv žiadal priznať aj „finančné vyrovnanie ako zadost'učinenie: vo veci priet'ahu súdu ... 120 000,- Sk, vo veci nespravodlivého rozhodnutia súdu ... 360 000,- Sk“.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 12. júla 2002 okresnému súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia, a že 25. februára 2003 dostal uznesenie okresného súdu č. k. 4 C 324/02-11 zo 14. augusta 2002, ktorým bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý. Podľa sťažovateľa v uznesení uvedený dôvod nemá žiadnu oporu v zákone. Okresnému súdu nič nebránilo, aby predbežným opatrením bola uložená odporcovi povinnosť „vyplácať ďalej mesačne náhradu mzdy až do právoplatného skončenia pracovného pomeru“. Sťažovateľ poukázal na odvolanie z 3. marca 2003, ktoré podal proti tomuto uzneseniu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu, ktorým podľa jeho tvrdenia došlo k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, odvolanie, v dôsledku čoho sa jeho vec v súčasnosti nachádza v štádiu odvolacieho konania pred všeobecným súdom. Táto skutočnosť vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy zásadne bráni ingerencii ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov a neumožňuje mu v súčasnosti posúdiť opodstatnenosť zásahu okresného súdu do práv sťažovateľa podľa označených článkov ústavy. Z tohto dôvodu bolo potrebné jeho sťažnosť pre nedostatok právomoci ústavného súdu odmietnuť.

Pokiaľ sťažovateľ namietal v sťažnosti aj porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy uvedeným postupom okresného súdu, bolo potrebné v tejto časti jeho sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov teda možno

porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie tohto ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa ani v týchto prípadoch totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

V danej veci o návrhu sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia podaného okresnému súdu 12. júla 2002 okresný súd rozhodol 14. augusta 2002 tak, že ho uznesením zamietol. Podľa tvrdenia sťažovateľa mu písomné vyhotovenie tohto uznesenia bolo doručené 25. februára 2003.

Podľa názoru ústavného súdu aj za predpokladu, že konanie, ktoré sťažovateľ svojím návrhom na nariadenie predbežného opatrenia vyvolal, možno považovať za konanie, ktorého výsledok môže ukončiť stav právnej neistoty sťažovateľa, a tým naplniť účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať postup okresného súdu za taký, ktorý by bolo možné vzhľadom najmä na celkovú dĺžku konania kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle citovaného článku ústavy. S ohľadom na tieto skutočnosti neprichádza teda do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup

všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie tohto základného práva sťažovateľa.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2003